

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redaktie: J. Bokma, R. Künzel, F.v. Willigen, H. v.d. Smagt
Redaktieadres: Rudi Künzel, Adm. de Ruijterweg 280
telefoon 127171

No. 34

18 december

1958

INTREE(TJE)

Als ik Carmiggelt mag geloven, en daar ben ik bij uitzondering toe bereid, heeft de een of andere Engelsman eens gezegd: "The next best thing to a very good joke is a very bad one". Ik haal dit aan, omdat ik het een scherpzinnige opmerking vind, niet omdat ik van plan zou zijn deze uitspraak tot mijn motto te maken,

Er bestaan enkele mensen die grappig zijn, enkele mensen die grappig schijnen, enkele mensen die grappig proberen te zijn en het niet kunnen.

Ik behoor tot geen van de groepen.

Het schrijverswerk mijner handen zal door mij worden gecontroleerd aan de hand van deze maatstaf:

Niets is zo grappig als de ernst.

H. v.d. Smagt

Fatsoen en rede.

Over het feit dat de V.N.commissie voor de rechten van de mens deze maand tien jaar geleden de "Declaration on human rights" uitbracht en vooral over nog iets.

Toen de nacht van de tweede wereldoorlog voorbij was, dienden de gruwelijke konsekwenties van de nationaal-socialistische terreur eenieder bekend te zijn. De onvoorstelbare gevolgen van het anti-semitisme hebben ieder weldenkend mens met angst voor dit vooroordeel vervuld.

Dit wist U al, althans....

Het verband tussen een losse anti-semitische opmerking en genocide zal zoveel malen anders geformuleerd worden, zovelen zich hierover beraden. Sinds 1945 zijn we op de hoogte van het volledig verloop van deze woekering.

Zowel uit een oogpunt van rede als van fatsoen is antisemitisme zonder meer een onaanvaardbare houding.

Fatsoen is een menselijke creatie temidden van relativiteiten; het bestaat uit een door de sociale bepaaldheid van de menselijke geest gekozen normenstelsel, een betrekkelijk gefixeerde keuze. Een antisemitische uitlating is onfatsoenlijk, beledigend, ook wanneer men deze laat vallen als er geen Joden bij zijn. Deze behorensregel is van dezelfde orde als die welke zegt dat men niet met zijn rug naar iemand toe mag zitten.

Men kan, in een vlaag van optimisme, aannemen dat ons werelddeel nimmer meer getroffen zal worden door wat Nazi-Duitsland de Joden heeft aangedaan. Twee wereldoorlogen hebben West-Europa haar dominerende positie in de wereld doen verliezen. Hoewel nieuwe werelddelen met revoluties en geweld veelal verandering brengen in eeuwenoude machtsverhoudingen, is er stellig nog één gebied, waarop wij

nog een leidende positie hebben. Het zijn de denkers en geleerden van Europa, die de normen hebben verschaft om een moderne geïndustrialiseerde maatschappij redelijk te organiseren. Dat de toepassing van deze gedachten in zoveel landen nog zoveel te wensen overlaat, moge toch geen reden zijn om te ontkennen dat Europa met het leveren van de grondgedachten in -vormen in sterke mate haar culturele stempel drukt op hen, die ons nu al overvleugelen.

Een van de verheugendste verschijnselen in het na-oorlogse West-Europa is de grote belangstelling voor de rechten van de mens, de concretisering ervan via de beide Europese conventies in de wetgevingen van de verschillende West-Europese staten.

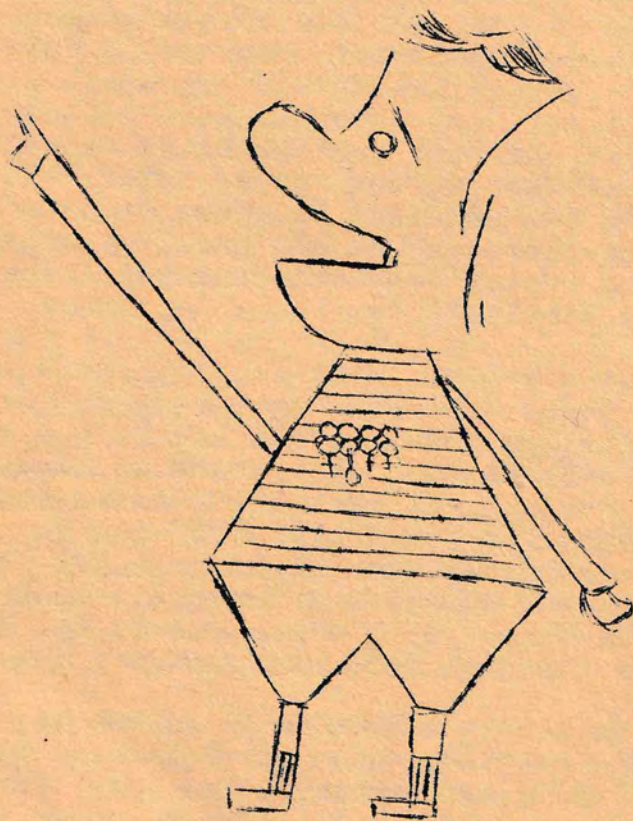
Zou het feit dat West Europa op dit gebied een voorsprong heeft het niet aantrekkelijk maken naast de formele vastlegging van de inter-menselijke betrekkingen een naleving van deze "wet" naar de letter te completeren met één naar de geest, door de laatste resten van anti-semitisme hier aan de kaak te stellen?

De bestrijding van het anti-semitisme kan via twee wegen uitgevoerd worden. De eerste manier is die van het redelijk gesprek. Men kan de gedachtegang, die aan deze houding ten grondslag ligt, aan de rede toetsen en zo verwerpen; misverstanden en vooroordelen kan men ontdekken. De niet zo gekompliceerde redenering, die hiervoor nodig is en die ieder inleidend Amerikaans sociologieboek geeft, zal toch velen, vreemd aan die in het dagelijks leven niet nodige redenatie, niet tot rede kunnen brengen.

De tweede manier is beter. Voor de meesten zal gelden dat deze geestelijke onzindelijkheid steunt op een emotie. De groep verwacht van haar leden, dat zij zich aan verschillende regels houden, regels, die bij kritisch, verstandelijk onderzoek niet alle even redelijk schijnen, maar waaraan we gehecht zijn, omdat ze ons van jongsafaan vergezeld hebben en omdat ze door hun regelende func-

tie het omgaan met anderen vergemakkelijken en daardoor veraangename. Daarom is het goed om, wanneer men in zijn omgeving een anti-semitische opmerking hoort, door een emotioneel gebaar diegene, van wie hij afkomstig is, eraan te herinneren, dat het achterwege laten ervan wel, het begrip anti-semitisme niet binnen de grenzen van het groepsfatsoen valt.

F. v. Willigen

Open brief aan J.F.M. Pas

Geachte Heer,

Iedere groep heeft een normenstelsel, waarmee zij haar voortbestaan waarborgt en haar leden controleert. Gezien dit normenstelsel hebben wij ons verbaasd dat U, die eens een onvolprezen lid der Olofspoort genoemd werd, van een ons inziens bijzonder kwalijke houding tegenover een aantal leden van onze vereniging blijkt geeft. Dat U sprekende over een medelid, de woorden "een echte jodenstreek" zonder blikken of blozen in de mond neemt, dat, mijnheer Pas achten wij intolerabel. Dit betekent een infectie, die een ettergezwel zal blijken te zijn, tenzij de producent van deze bacillenkweek zal verdwijnen. Aangezien een scherpe terechtwijzing onder vier ogen of per brief niet de meeste zin heeft, richten wij ons tot U op deze manier.

Wij kunnen slechts hopen dat U uit dit alles de juiste conclusie trekt en als lid van de Olofspoort bedankt. Wij wensen een dergelijke houding niet.

J. Bokma
R. Künzel
H.v.d.Smagt
F.v. Willigen

Mededelingen van de redactie.

De avond voor het verschijnen van dit nummer bleek aan enkele redactieleden dat leden van het dispuut Q.B. op instigatie van de Heer Lingeman twee bladzijden, n.l. steeds de bladzijden 5 en 6 ontvreemd hadden uit de ongevouwen K. & B.-en. Wanneer men het met de inhoud van dit blad niet eens is, is dit bepaald niet de manier daar uiting aan te geven.

Het feit, dat de redactie zozeer overtuigd is van de juistheid van haar actie, heeft haar doen besluiten nog diezelfde avond de nu aangevulde nummers te verzenden.

Verder maken wij onze lezers er op attent, dat de Heer Lingeman vergeten heeft bij de mond van de op pagina 4 afgebeelde figuur het woord "Heil!" te drukken.

HET EINDE VAN DE DICHTER BULTDRUPPEL

Vrijende paren
Worden doodgeschoten
(Belcampo)

Mr Dr Gozewijn Bultdruppel kon het niet meer. Hij was het verleerd. Vroeger hadden zijn gedichten en verhalen de wereld in opschudding gebracht. Maar tegenwoordig had hij andere dingen aan het hoofd. Hij was getrouwd, had een prachtige baan, had nieuwe vrienden gemaakt, hij was belangrijk geworden. En nu kon hij het niet meer. Zijn proza beperkte zich tot artikelen in de vakbladen, goede artikelen, toegegeven, maar toch droge vakverhalen. Poëzie ontbrak.

Toen belma hem dan ook kwam vragen om bijdragen voor het nieuwe litteraire tijdschrift, hing hij een hele middag rond zonder tot een letter te komen. Tenslotte schreef hij een verhaal over een man, die het niet meer kon, die onvruchtbaar geworden was, en wiens fantasie zich in een levenloos kanalenstelsel had opgelost.

Nog een keer schrijven. Dat was zijn ideaal. Maar zodra zoiets een ideaal wordt lukt het nooit meer. Dat wist de Heer Bultdruppel maar al te goed. En met een brok in de keel pakte hij de oude nummers van zijn eigen blad. Hij las zijn eigen verhalen, meestal korte schetsen over het leven van vastgelopen mensen. En hij wist hoe het kwam, dat hij het schrijven verleerd was: hij was zelf niet vastgelopen. Of tenminste, hij was weer vlot geraakt. Inderdaad had de heer Bultdruppel gelijk. Iedereen kan schrijven zolang hij puber is. Slechts een enkeling kan het later nog. En die enkeling is iemand, die in zijn jeugd is vadtgelopen. En niet meer is losgekomen. En wat was Bultdruppel? Een welvarende man, die zich in zijn werk op zijn gemak voelde, die goed met zijn vrouw kon opschieten, en die zich gelukkig voelde.

Bultdruppel zal nooit meer de wereld op stelten zetten. Dat kan hij niet meer. Ik benijd hem.

Pierre Anjalou.

Cabaret der Inauguratie

De kennismakers van dit jaar waren heel wat minder mak dan die van het vorigejaar; wel waren hun kelen nog hees omdat ze nog niet gewend waren aan het gebruikelijke luide converseren in de kelder, maar toch was al te horen dat ze het maar zo-zo vonden in de Olofspoort. Dit kon de oprechte Olofspoorter slechts verheugen, want alleen uit kritiek kan prestatie, slechts op de puinhopen van het oude kan het nieuwe ontstaan. Daarom was de oprechte Olofspoorter dan ook in het geheel niet verbaasd toen hij vernam dat deze hem nog goeddeels onbekende kluit kankeraars het voornemen kenbaar maakte ter gelegenheid van hun inauguratie een cabaret te geven waarin zij de Olofspoortgemeenschap een spiegel zouden voorhouden, waarna dan gelegenheid gegeven zou worden tot publieke schuldbelijdenis; wie de aardigste zonden wist te belijden zou tot Mr. of Mrs. Culpa uitgeroepen worden. Men moet toegeven, dit alles klonk goed en wij zijn er heen gegaan met de beste verwachtingen.

En hoe zijn wij geschokt. Want niet alleen kregen wij een keurig gestencild programma in de hand gedrukt waarop stond "Spiegel der Olofsuilen, een druillerig cabaret, u aangeboden door...." waarop de namen van 26 medewerkers volgden, maar zelfs..... doch wij moeten ons niet laten meeslepen door de stroom der gebeurtenissen, maar met het begin beginnen.

Als eerste nummer kregen wij "Het verplichte Sociëteitsbezoek": tientallen eerstejaars zitten gezellig te praten rond de kachel. De stemming is puik. Dan, om half twaalf, verschijnt een ouderejaars. Het is duidelijk, de kennismakers willen het goede, zij proberen het nog even, maar de sfeer is stuk en zij moeten wel naar huis.

Tweede tafereel "Op Huisbezoek".

"Zeg ken jij Frits misschien?"

"Nee hoezo?"

"Nou, ik moet op huisbezoek bij hem".

"Dus hij is wel lid? Vraag dan eens aan die jongen daar bij de bar. Die kent nogal wat mensen".

"Zeg ken jij Frits misschien?"

"Ja dat is te zeggen....." enz. enz.

Een derde sketch bracht ons nader tot het collectief onderbewustzijn van de K.M.K.: Psycho-analyse van de duivel-zelf heette het. Vooral het haaiig inhalige, de machtswellust en de slapheid kwamen goed uit de verf. De op de grond liggende blanke pitten en lamsvelletjes, symbolen van: zo worden wij kennismakers uitgespogen en afgestroopt, waren meer dan stichtelijk.

Zulk een overvloed van ideeën, keur van gewaden en decors, schitter van acteertalent, waarvoor wel geen beperking scheen te bestaan, zoveel oprechte ijver ook, prestaties zozeer in nederigheid geleverd en met welk een resultaat! - als simpel K&B-redacteur kan men het slechts aangapen en alleen maar zeggen: welzeker hadden zij het recht ons te becritiseren. Hoe gelukkig mogen wij ons prijzen dat deze begaafde lieden zich nog met ons in willen laten. Hoe moeten wij ooit hen vergelden wat zij ons deze avond schonken. Het ere-reünistschap misschien? Immers op deze avond deden zij meer dan de gewone Olofspoorter in vijf hele jaren.

Ach lezer, wij kunnen eenvoudig niet alle nummers van dit cabaret bespreken. U had het moeten zien! Maar een korte inhoud van het laatste tafereel willen wij U toch niet onthouden. Als het doek opgaat ziet men in een warme lokaliteit een aantal kennismakers. Uit de geestige dialoog wordt duidelijk dat dit de cabarettiers zijn. Zij verkneukelen zich over iets, ook dat is duidelijk. Maar waarover? Dan ontwaren wij helemaal links op het toneel, buiten de lokaliteit op de stoep enige huiiverende gedaanten. Zij zoeken vergeefs beschutting tegen de snerpande wind en schrijven onderwijl haastig op papieren. Zij hebben het moeilijk, dat ziet men zo. Dan is uit de flarden vrolijk lawaai binnen te horen: "Haha, die willen een cabaret maken. Daarom houden zij repetitie. Of wij ook komen? Ja als we gek zijn. Die stomme Olofspoort moet nu

eindelijk maar eens begrijpen dat wij een cabaret opvoeren zonder daarvoor te repeteren. Dat wij er zijn, woensdag 10 dec., is al cabaret genoeg". Tja lezer, U hoort het, U had moeten komen. Waarom komt U ook nooit als er eens iets goeds is op de sociëteit? Zo leert U de nieuwe leden toch niet kennen?

R.K.

ik heb een kleine kans gemist
een kleine kans om waar te zijn
een leven als een heilig dier
in je gebenedijde schoot, een nieuw
en vlekkeloos begin...

en boet een dodelijke schuld
die nochtans niet de mijne is.

H.v.d.S.

Verhaaltje voor kindertjes van 8-10 jaar:

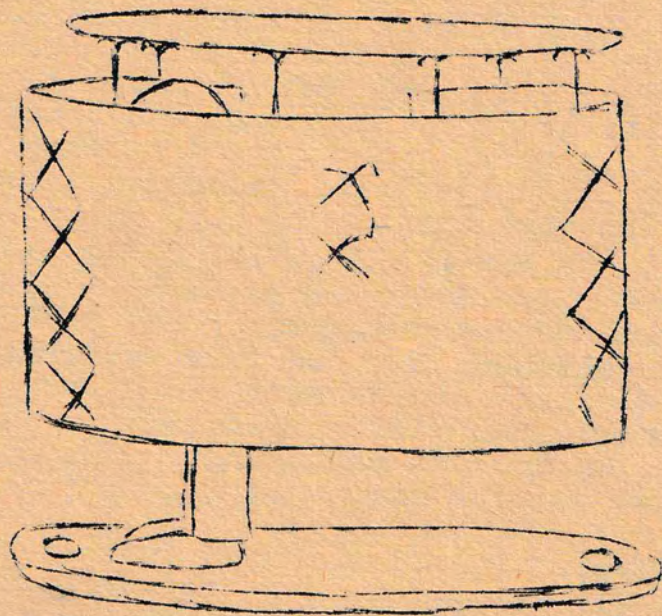
De club van Jan en Frits

Jan is ziek, niet zo erg hoor, maar de dokter die gisteren even is geweest heeft toch bevolen dat Jan een paar daagjes het bed moet houden. Jan was erg verdrietig: "Waarom moet ik nu juist op vrijdag ziek worden", zei hij "juist nu er vanavond feest is op de club!" Maar mamma was onverbiddelijk geweest, ze had hem uitgekleet en vlug in zijn warme bedje gestopt. Toen was Jan maar gaan slapen, "misschien kan ik er volgende keer weer bij zijn" dacht hij. En toen sliep hij in. Nu is het Zaterdag. Jan heeft een lekker warm kopje chocola van mamma gekregen, en nu ligt hij een beetje voor zich uit te soezen. Hij laat zijn gedachten gaan over zijn kameraadjes en over de club. Ja over de club vooral, want als hij daaraan denkt wordt hij meteen een stuk beter. Het is ook zo een fijne club! Nu Jan er gisteren niet bij is geweest, beseft hij pas wat veel rijker zijn leven is geworden sinds hij lid is. En je kwam er zo gemakkelijk in! O... Jan durft best te bekennen, dat hij een beetje bang was hoor! Je hoorde ook zulke gekke verhalen; maar dat waren allemaal andere clubs, bleek achteraf. Neen in deze club (in zijn club nu!) was iedereen erg aardig. Eerst moest hij zeven gulden vijftig betalen, dat vond hij toen wel duur, maar dat was het enige dat je ooit voor de club hoefde te betalen, dus daar zette hij zich overheen. Toen kreeg hij een kaart waar hij zijn nobby's en godsdienst moest opschrijven (netjes met inkt), en toen kreeg hij een briefje thuis waarop stond dat hij lid was geworden. Hij had het thuis boven zijn bed gehangen en nu lag hij er trots naar te kijken. Hij maakte er een liedje van: ik ben lid van de club, pom, pom, en dat is zo fijn, pom pom... Rrrringgg daar gaat de bel. Mamma doet open en ze

roept. "Jan, daar is Frits voor je". "Goed laat maar komen, Ma". Holderdebolder kwam Frits de trap op. Hij bleef nog even op de gang staan praten en kwam toen de kamer binnen. "Dag Jan", "dag Frits" zei Jan, je raadt nooit waaraan ik lag te denken". Maar de guut wist het meteen: "aan de club natuurlijk", ze proestten het uit van het lachen. Toen ze waren bijgekomen kreeg Frits ook een kopje chocola en hij sloeg aan het vertellen, zichzelf steeds lachend onderbrekend. Lachen dat kon Frits zo goed, daarom hield ook bijna iedereen van hem in de club.

Gisteren was hij er geweest. Het was wel een beetje vervelend begonnen, want iedereen zat te pokeren en Frits houdt juist zoveel van bridgen. Maar hij had het spel al gauw geleerd en toen was hij er de hele avond mee bezig geweest, alsmaar pils drinkend. Zo leuk...! Om één uur had hij stiekum geknepen in de benen van Marietje. Ze hadden het uitgeproest! Hoe later het werd, hoe fijner. Ze hadden nog even de mededelingen op het bord in de gang in de fik gestoken. Dat deden ze wel iedere week, maar het was toch steeds weer even leuk. Er was een jongen dronken geworden en wat een lol ze daarmee niet gehad hadden! Ze hadden met rotte eieren gegooid en ze dachten dat ze niet meer bij zouden komen.

Och kinderen... het verhaal van Frits wordt te lang voor dit stukje. Maar ik kan je wel verzekeren dat Jan en Frits wat hebben afgelachen bij de napret! Toen Frits wegging zei hij nog: "Nou dag Jan, denk maar veel aan de club dan zal je wel gauw beter worden, want het is er toch zo fijn!" "Ja, zei Jan, 't is fijn bij ons, we hebben een goede club Frits, we hebben een goede club...." Ontroerd glimlachte hij voor zich heen.

WF